

Matka

Karol Duchoň

Tak ako jabloň víta máj,
čo pod kôrou sny prebudí,
tak žena sníva že raz báj,
tá stará báj,
v nej zdvihne krídla.

A žena v každom sne sa hrá s ňou,
s tou bájou starou ako svet,
a žena túži stať sa básňou,
a cítiť v sebe dieťa znieť.

Tak ako v ruži spieva dážd',
a v tej sa tvár hneď rozjasní,
tak žena cíti tíško rásť,
rásť jemný tón,
čo v tele klíči.

Už cíti že v nej slnko spieva,
tú pieseň starú ako svet,
v jej tele spieva každá cieva,
keď cíti v sebe dieťa znieť.

Tak ako jabloň víta máj,
keď v korunách jej zazvoní,
tak odohrá sa stará báj,
keď detskú tvár,
dlaň matky víta.

A to je zázrak taký krásny,
že na kolená klesne svet,
a žena zrazu je tou z básní,
nad ktorú v svete sladšej niet.

A matka víta detskú tvár,
tú malú tvár,
tú vôňu lúk,
vždy pre ňu svieti ako jar,
tvár zrodená zo sladkých lúk.

S tým svetlom stále kráča,
vietor je hádam raj,
A preto hudbou rúk,
po celý život chrániť bude
ten svoj máj.